

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

*Prof. Linn.
Linn.*

Trädgårdsblommor

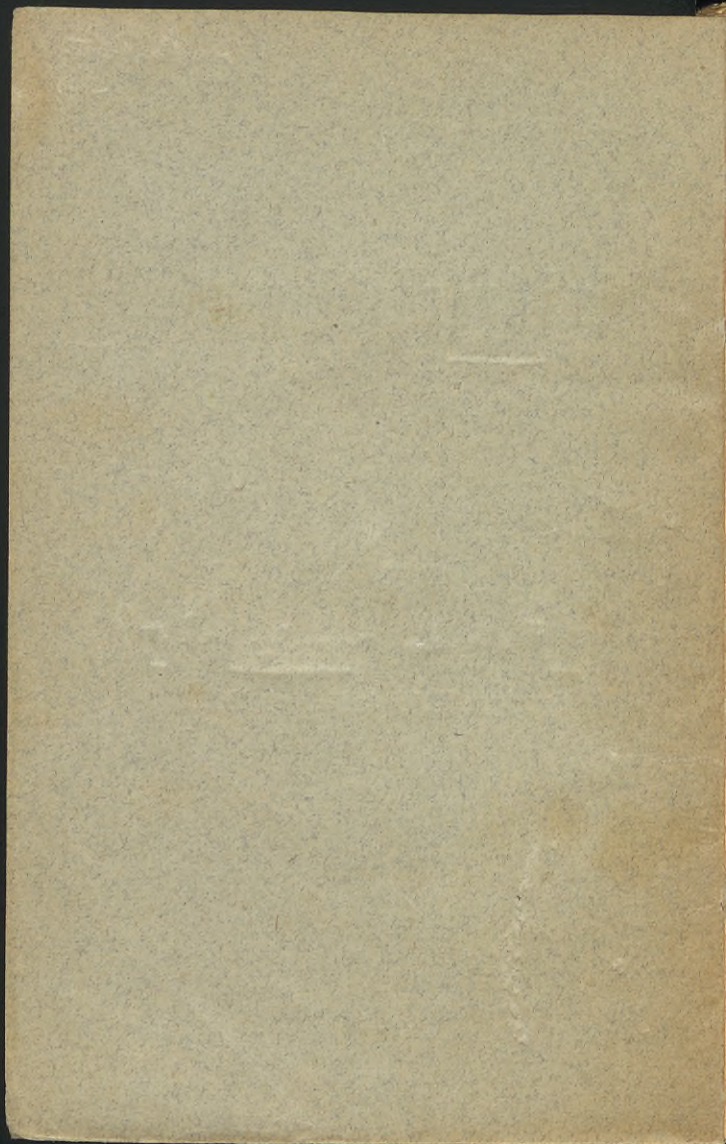
af

F. L—t.

Trädgårdens
Sveriges Trädgård, Juni 1885.

Wexiö, 1885. Otto Spörsen.

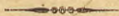

Trädgårdsblommor

af

F. L—t.

Sveriges Trädgård Juni 1885.

Wexiö, 1885. Otto Sporsén.

1900

Buketten.

Förgätmig ej! jag ödmjukt härom beder,
Mig vårda väl, och sätt mig vänligt neder
Der jag ej vissnar, faller eller dör,
Mig dela heldre, och för vännen strör.

För första gång jag skickar ut buketter,
Ej smyckande, ej klingande sonetter:
Må felen mig förlåtas af en hvar,
Som någon känsla för små skalder har.

Jag vet för väl att vatten aldrig hinner
Till dessa hjerteblad, ty väl jag finner,
Att känslans tår jag ej kan bryta fram,
Ty sången kanske eger endast "dam"?

Så vidt jag vet har jag dem ärligt plockat
Ur Sveriges trädgård, sjelf ur pennan lockat
Den färg jag målat, kanske något grå,
Kanske för "fuktiga", kanske för blå?

I midnattsstunden jag dem skönast funnit
När månen klar på stjernehimlen brunnit.
Dock fins här flere i vår trädgård än
Hvem blir den lycklige få samla dem?

Farväl i blommor! jag er önskar lycka
 Må ingen sorg på hjertebladen trycka.
 Kanske till sist jag eder skåda får
 Der julgranen till slut förvillad står?

Förr och nu.

Jag lycklig varit i de fordna åren,
 Och hjertat slog likt Niagaras våg,
 Och glad, som sångarskaran är om våren
 Ty lifvet leende framför mig låg.
 O, glada tid, du ljufva barndomsminne!
 Nu är du blott en hägring för mitt sinne.

Jag mins vid Alpens högst belägna spira,
 Hur tankarna der lekte mången qväll
 Och poesien sina stänglar vira
 Omkring mitt hjerta, ack, jag var så säll,
 Mitt barndomshem, inbäddadt af jasminer
 Vid insjöns strand, nu är der blott ruiner.

De hulda, ömma, ser jag här ej åter,
 Som vakat vid min vagga mången gång,
 Vid grafvens marmor står jag nu och gråter
 Och därför bitter blifver jemt min sång.
 Ty sen kom kärleken och störde friden,
 Och bort for lifvets glädje under tiden.

Ack, kärlek är "båd' jords och himmels under
 Och liknar salighetens andedrägt"

Så sjöng Tegnér, men troligtvis derunder
 Låg dold en suck så djup af honom väckt,
 Ty skalden kände lögnen, sveket, flården,
 Så väl som andra menskor här i verlden.

Jag vill ej döma, denna Gudalåga
 Nog är den skönast utaf annat här
 Uppå vår jord, men jag vill vänligt fråga:
 Är Ni helt lycklig sedan Ni blef kär?
 Ack, förr i rosendrömmar syntes lifvet!
 Men nu är allt så mörkt och öde blifvet.

Asarumsdalen.

Sköna Asarumsdal!

Du grönskar som fordom bland björkar och al,
 Och ekskog omgifva de älskade ställen,
 Och näktergals toner der klinga i qvällen.

Har du hört denna sång

O, fremling? Res hit att den höra en gång!
 De tjusande toner af sångarnas skara
 Du fann det ej skönare vid Niagara.

Denna susande skog

Som står likt en mur, och der stormarna drog
 Kring dalen, likt älskarens hviskning i lunden,
 Och fläktar från Östersjön spela i runden.

Sköna minnen du har,
Som troget skall ligga bland häfderna kvar,
Härnere satt Wilhelm en gång med sin smärta
Och lyran var stäld mot hans trofasta hjerta.

Skalden dömde hårdt nog,
Men hjertat var brustet ju innan han dog.
Han älskade qvinnan, men blott om en drömde,
Han hatade sedan hon kallt honom glömde.

Ack förlåt honom då,
Hör hans suckande klagan, han ser mot det blå.
Se heldre vår "bjelke", se in till oss sjelfva;
Kanhända ej renare tankar der hvälfva.

Jag suttit i din sal
Och nu bjuder farväl sköna Asarumsdal!
Harmonien var ljuf, för mitt inre en balsam,
Jag aldrig skall glömma din plats invid
Carlshamn.

Till Näktergalen.

Jag vill dig helsa du näktergal
Du midnattssångare här vid brunnen
Vid Ronneby och vid Djupadal,
Nu är min glädje med dig försvunnen.

Du har förmåga, du, med din sång,
Att locka leendet fram i dagen,

Ja, sjelfva gamlan förtjust en gång,
Förvred de annars så trumpna dragen.

Förtjust jag hört dig vid månens sken
Din klara stämma här rörd jag hörde,
Jag glömmer aldrig din stämma ren,
Hur söfda känslor du här upprörde.

Ett råd som vän jag dig gifver här,
Skrif det i hjertat väl tusen gånger:
Blif aldrig, aldrig i lifvet kär,
Då slutar glädjen och dina sånger.

Ronneby Å.

Vid foten af bergen i daldjupets sköte
Jag sakta framsmyger att ila till möte
En bild, hvori himlen är tecknad derå
I djupet man skådar det vaggande blå.

Den bilden är Ronneby Å, som jag följer
När solen för vandrarn i vester sig döljer,
Ack härlig är qvällen bland buskar och snår,
Och näktergal troget för bruden sin slår.

Jag börjar att skåda vid forsen den djupa,
Der åldriga bergväggar lodrätt nedstupa,
Och Ån sammanträngd, knappt en meter bred
Ett under! hvad menade Herren dermed?

Kanhända att dropparna ödmjukt hopgingo
 Då mästaren talte, ty lyda de fingo,
 Kanhända han händelser kedjan beskref,
 Som namn utaf sagor i Norden förblef.

Snart lägga sig böljorna, färden går sakta,
 Som skulle som vi Djupadal hon betrakta,
 Hur stilla, hur sakta hon nalkas förbi,
 Som bodde på djupet en ande deri.

Här framstår för utsigten härliga under,
 Djupadal, herresäte inbäddadt i lunder
 Af väldiga bokskogar björkar och ek,
 I åldriga kronor hörs foglarnas lek.

Se borgen! med årtal på sidan mot floden,
 Förtjusande välbyggd för nu tidens moden,
 Omringad af prydnad ett eden i nord!
 Att teckna dess skönhöt jag saknar här ord.

Ett eden det är i vårt nordliga söder
 Och eges med mer af tre adliga bröder
 Med initialer von H. G. och Ö.,
 Och egendomar flere de ha att bebo.

Nu måste jag hasta från Djupadals möte,
 Du står lik en brud uti daldjupets sköte,
 Och följa i dalgångar Ronneby Å,
 Som skalderna loford ha slösat uppå.

Ack härlig är qvällen i midsommarnatten,
 Här fremlingar segla på spegelblankt vatten
 Och foglarna stämma sitt jubel derpå.
 Här kröker, här bugtar sig Ronneby Å.

Din bugning ett afsked från Dalen betyder,
 Ty Mästarens vilja naturen ock lyder;
 Men fortsätt ditt lopp, jag vill följa dig glad,
 Tätt invid din sida till Ronneby stad.

Nu delar sig Ån och en arm hon utsträcker,
 Jag hörer ett dån som mig riktigt förskräcker,
 Jag nalkas och lyssnar vid stjernornas bloss,
 Här framspringer kedjan i silfverhvit fors.

Du pekar på forsen med armen, o bölja,
 Och något i djupet du måste der dölja.
 Har forntida bragder satt dolk i ditt bröst
 Och skapar'n se'n skänkt dig din klagande röst?

Kanhända du ödmjukt för Herren dig böjer
 Och härmed en hymn till din mästare höjer,
 Likt hopknäppta händer så stilla du står,
 Deredanför forsen en droppe ej går.

Här afspeglas himlen med stjernornas blickar,
 Vi skåda hvad Herren oss dödliga skickar,
 En bok utaf silfver, och skrifven af Gud:
 Läs fremling i boken vid silfverfors ljud!

En bugning af Ån detta mästerverk slutar,
 Oeh åldriga klippor och träd mot dig lutar,
 Och skogen framhviskar sin susning: "gif fart!"
 Att Ronneby stad måtte upphinnas snart!

Så framgår bland klippor och snår denna bölja
 För vandrar'n omöjligt att troget nu följa.
 Men hoppas att åter dig snart helsa skall,
 Ty mötet skall blifva vid Ronneby "fall".

Här gifver naturen ett mästerligt under,
 Ty Ån brusar fram i ett brakande dunder,
 Och klipporna sprängda af skaparens hand,
 Ett "springande vatten" i trädgårdens land.

Här sagorna tälja! en brudgum dyrt köpte
 Sin sköna, dermed öfver fallet han löpte,
 En son af förtviflan sig här kastar ut
 Och modern som räddande ock fick sitt slut.

Nu slingrar sig Ån omkring staden så sakta
 För vandrarens öga än skön att betrakta.
 Jag teckningen slutar, ty natt faller på,
 Farväl Djupadal och du Ronneby Å!

Lycksalighetsö.

O, lycksalighetsö
 Liket en blomstrande mö
 Står du smyckad deruppe vid hällen.
 Dina ådror som gå,
 Det är Ronneby Å,
 Det är hon som dig hviskar i qvällen.

Ja, lycksalighets ön
 Är en vapensköld skön
 Uti Ån som i famnen den sluter.
 Näktergalen der slår
 Och han sjunger om vår
 Här man lyssnande skådar och njuter.

En gång slaget här stod
 Och ditt adliga blod
 Färgadt rödt utaf blodet, som runnit
 Nummer tre en Tyrann
 Här då stormade an,
 Och från döden man lemningar funnit.

Minnesblommor

på Kyrkoherde

Anders H—s graf.

Tag en bukett af blommor hvita, blå,
 Och sätt på gräfvén öfver Anders H.
 Han själf i ungdomsår bar ros på kinden,
 Och svarta lockar lekande för vinden.

Men denna rosenknopp blef bruten snart,
 Han börjar blekna under tidens fart,
 Han smekte aldrig knoppen, hon, den hvita,
 Nej på den hvita var ej alls att lita.

En knopp från stammen högsta magten ta'r,
 Ger oss till minne här på jorden kvar,
 Med svarta lockar, bruna ögon sköna
 Vi faderns affbild lätt i honom röna.

Vi glömma aldrig Kyrkoherde H.,
 Som ofvan molnen lefver i det blå,
 Hans lefnadsstjerna gick i moln så sakta,
 Han tåligt led och henne tyst betrakta.

Då stjernan åter ej ur molnen log
 Så sade han jag hafver lidit nog.
 Hans hjerta brast, liksom en stängel bruten
 Och tåligt väntade han dödsminuten.

Då budet kom den stund vi aldrig glömma
 Att hjertat slog ej mer det milda ömma,
 På livvets fröjd bedragen till det sista,
 Vid minnet känslorna i tårar brista.

Men om vi blott fått trösta oss deraf
 Att sätta minnesblommor på hans graf
 Och tårar fälla här vid minnesvården,
 Han hvilar i den skånska kyrkogården.

Vi sågo hvad du led, vi sågo allt,
 Det stöd du fick var alltid stelt och kallt.
 Vi sågo tårar som i tysthet runnit,
 En bättre vän i himlen du nu funnit.

Hanna

och

barndomsvännen.

För många år, ja längre tid tillbaka
 Vid Blekingsskären på en fridfull strand
 En bonde bodde der med barn och maka,
 Den rikaste uti vårt trädgårdsland.

Men rikdom, snålhet äro bundsförvandter
 Och båda följde troget bonden Per.
 En välbygd gård, med lösbo och kontanter
 Och dottern Hanna, allt han hade kär.

På gården fans ett torp bland många flere,
 Men närmast gården ett stod likt en bod,
 Med ende sonen Axel Knut dernere,
 Han växte stark och ägde hjeltmod.

Och lilla Hanna med sitt glada sinne,
 Sitt goda hjerta och sin skönhet, gick
 Till femårspilten Axel Knut derinne,
 De lekte fridfullt några ögonblick.

De lekte under tiden hvarje morgon,
 Hvar afton, hvarje timma fridfullt der,
 De kände icke rikdom, stolthet, sorgen,
 Blott barndomsfria lekar följde här.

Men modrens öga lilla Hanna följer
 Så småningom i lekar och i språng
 Och stoltheten hon ej för dottern döljer
 Hon börjar visa henne "takt" och gång.

Men leken kärast var, hur modern lärde,
 Och säkert kärare var Axel Knut.
 Hon satte på sin rikdom intet värde
 Men tänkte på sin Axel hvar minut.

Så gingo åren; båda sjutton fyllat,
 Och fingo sällan träffa nu hvarann'
 De båda i sin oskuld hittills hyllat
 En syskonkärlek oskuldsren och sann.

Nu Axel sade: allt mitt lugn försvunnit
 Nu slutas leken, slut min barndomsvår,
 Tills denna dag har vänskap endast brunnit
 Nu utaf kärlek, kärlek hjertat slår!

Nu fins ej mer de barndomskära lekar,
 Och jag är fattig, men dig håller kär,
 Snart rika "tillbud" dina kinder smekar,
 Jag kan ej säga huru kär du är.

Snart skall till brud de gula lockar smyckas
 Ditt trogna bröst för mig ej mera slår.
 Uti en annans famn du snart skall tryckas
 Glöm icke barndomsvännen, Axels tår!

Du Axel, vill du gifva vännen smärta,
 Skall så vi skiljas? Nej jag svär vid Gud:
 Så sant du lefver, endast i mitt hjerta
 För dig jag endast smyckas såsom brud.

Och rörda räckte de hvarandra händer,
 Och svuro dyrt att trogna bli hvarann':
 Om du på fjorton år ej återvänder,
 Är eden bruten, slitet är vårt band.

Men fjorton år jag skall dig troget bida,
 Och längta återse min Axel Knut.
 Du anar nog att jag för dig får lida,
 Och säkert "tvingas" jag ändå till slut.

Tag detta minne; jag har virkat sakta
 En duk med "fjorton" och med våra namn,
 Hopflätade, ack, Axel, väl dig akta,
 Kom såsom make i min trogna famn.

Och Hanna sörjde, åren voro långa,
 Och varma tårar föllo ofta ner,
 Och friare hon hade, rika, många,
 Ett "bleklagdt nej" hvarenda en hon ger.

Hon bleknade af sorg till slut med åren
 Ty fadern sade Axels lif var slut,
 Hon såg sin älskling genom saknadståren
 Och drömde endast om sin Axel Knut.

Och fjorton år och månader förflutit
 Se'n Axel for på hennes faders bud,
 Hon hade eden ännu aldrig brutit,
 Och ännu var Johanna Axels brud.

En brukspatron om Axel tagit värden
 Sjelf barnlös, upptog honom till sin son,
 Han såg hur troget Axel skötte gården
 Om gårdens bästa var han alltid mån.

Till slut gaf enklingen sitt allt åt sonen,
 Han kände att hans tid ej längre var.
 Farväl han sade, ack, derofvan månen
 Vi träffas åter, jag dig älskat har.

Patronen dog och Axel rik var vorden
 Snart reste åter ner till Blekings skär
 Han trogen hållit eden, löftesorden,
 Och barndomsvännen höll han lika kär.

Han kom till gården; uti droska sitter
 Den fordne Axel med ett yfvigt skägg
 Han hörde bäckens brus och foglars qvitter
 Han såg sitt barndomshem med mossig vägg.

Intill sin moder går han med betjenter
 Och bad om litet vatten, och han ser,
 Att modern lefver, han på dörren glänter
 Och åter sig till Hannas gård beger.

Betjenten skickas in och vänligt frågar:
 Säg få vi stanna här i några da'r.
 På landskapsmålning denne herre tågar
 Och fingo svaret, bröllop här nu var.

I morgon skall vår enda dotter kära
 Bli brud åt vördig prosten Richard K.
 Och såsom gäster blifven här med ära
 Det skolen I för pengar gerna få.

Ett rum bereddes straxt, men ingen kände
 Igen vår Axel icke ens hans brud,
 När qvällen kom, i tysthet det dock hände,
 Att han till henne hviska några ljud.

Och dagen kom med långa tal och skålar
 Omvexlande med gästers fria skämt
 Men brudens blekhet ingen konstnär målar
 Hon stod som en olycka hade händt.

På tal om allt till slut vår Axel sade:
 Hör vördig prost, hvarföre aldrig lär
 En vigsel rätt bli läst om än de hade
 En bok i handen, fel det blir jag svär.

En vigsel ingen prest kan felfritt tala
 Jag vågar hundrade dukater guld.
 Här lägger jag dem, jag skall dem betala
 Förloren I, I hafven ingen skuld.

Jag kan ju nu som hennes brudgum spela,
Blott för en stund min brud hon vara kan,
Men om I något ord på vigseln fela,
Så återtages guldets med min hand.

Två präster båda guldets ville vinna,
Men unge pastorn genast började
Och vigseln läste öfver man och qvinna,
Och sade "rätt!" på guldets blickade.

Ni läste rätt herr pastor, tag nu gåfvan,
Ni läste rätt ur bibelns sanna bud,
Men nu för Eder och för Gud derofvan
Johanna är och evigt blir *min* brud!

Hon visste ingenting förrn orden hördes:
"Jag Axel Knut . . ." så vidare och namn
Hon bleknade, till tårar djupt hon rördes,
När duken vistes, föll hon i hans famn.

De älskande.

Roman i 9 sånger.

Vid herresätet Djupadal
Der sutto uti skuggan sval
Två älskande och gladligt tänkte
På ännu icke hunnen strid
På möda, sorg och ondans tid;
Likt aftonstjernen lifvet blänkte.

De voro fyllda nitton år
 Som blomster uti lifvets vår
 Med helsans rosor uppå kinder,
 Och skogens susning, forsens gång
 Och sångarskarans ljufva sång
 Var för de älskande ej hinder.

O, huru ljuft att mötas så
 Förtroligt under himlen blå
 Hvar qväll de möte stämt i lunden,
 Der foglarna sin drill uppslog
 Och månen bakom molnen log
 Och forsen sjöng i aftonstunden.

De trohetslöfte svor hvarann'
 Hos Ottolina rodnan brann,
 När Robin kysste hennes panna.
 Han hviskar hennes namn så ömt
 De om hvarandra hade drömt.
 Ack älskande låt oss här stanna!

Låt oss här bygga i en vrå
 Vid stranden utaf Rottne Å
 En liten hydda till oss sjelfva.
 Likt dufvopar i fredligt bo
 Vi skola lefva lugnt i ro
 Hur stormarna sig än må hvälfva.

Jag våga vill för dig mitt blod
 Min Ottolina, du är god
 Men vet ej af bekymrens strider.
 För din skull sträfvar jag som bäst
 Att nå ett mål, exempel prest,
 Hur än af fattigdom jag lider.

Och om jag detta målet når,
 Du blomma uti lifvets vår
 Som brud du slutes till mitt hjerta.
 Väl stormar under himlen blå
 Men stormarna oss aldrig nå,
 Vi dela glädje, dela smärta.

Fördenskull reser jag från dig
 Min Ottolina, tänk på mig
 När lärkan slår sin drill i lunden.
 Som roddaren på stormigt haf
 Så vill jag sträfva till min graf,
 Farväl, gråt ej i aftonstunden.

Ack bittert saknar jag min vän,
 Men säg när kommer du igen.
 Som svar var afskedskyssen brunnen.
 Och varma tårar flöto fram
 Hon hviskade hans kära namn,
 Och såg sig om; han var försvunnen.

En saga farfar talte om
 När vinterqvällarna de kom,
 Densamma vill jag nu berätta,
 Fast hundra vintrar snögat se'n
 Så står den i mitt minne re'n
 Som den ej skett så långt för detta.

Två älskande att börja med
 Och kärlek efter vanlig sed
 Derefter bröllop och biläger.
 Min saga börjar först med två
 Med rosenkinder, ögon blå,
 De växt tillhopa som man säger.

Ty samma vagga burit dem,
 De fostrats uti samma hem,
 Uti en koja "vakt" i skogen,
 De hvilat vid en moders bröst
 Ej ännu hört en faders röst,
 Blott mor de hade, öm och trogen.

Men Ottolina barnet var
 Och död var hennes hulde far
 Af slaganfall en dag i skogen,
 Förinnan hon blef född. En dag
 Kom fattigdomens båda slag,
 Men modern tjensten skötte trogen.

En fosterson var Robin här
 Hos enkan som höll båda kär,
 Likt tvillingar hon båda burit,
 Men hvar hon honom funnit har
 Och hvem som var hans mor och far
 Var trogen tystnad som hon svurit.

Han växte upp som eken stark,
 Ej sällan blandadt bröd med bark,
 Var näring i den låga koja.
 Hon lik förgätmigej sköt fram
 Vid sidan utaf ekens stam,
 I hårda fattigdomens boja.

En dag då stugan kändes trång
 Han sade med en suck så lång
 O, moder hör min bön med mera:
 Låt mig få lärdom uti arf,
 Tack vare eder sparda skärf,
 Låt mig den få för att studera.

Beslut och handling följde se'n
 Snart Robin färdig var, och re'n
 Han tager afsked af de sina.
 Han sakta smög på stigen smal,
 Hon tjenade på Djupadal,
 Hans lefnadsstjerna Ottolina.

Besöket.

För nitton år tillbaka, en mörk oktober natt,
 Skogvaktar-enkan i sin koja bodde,
 Och kinderna de bleknade och blicken syntes matt,
 Åt högre rymder hon sin nöd betrodde.

Hvarmed skall jag mig nära, jag finner ingen tröst
 Och jag ser nöden genom mörkret skina,
 Och frysa får du späda, som hvilar vid mitt bröst,
 Du faderlösa dotter Ottolina.

Och regnet slog på rutan och stormen tjöt så hårdt
 Och skälfvande af köld hon tycktes lida,
 Ack blott för några veckor då var det ej så svårt,
 Då hade jag en make vid min sida.

Hon sökte nu sin hvila uppå en tröttsam dag,
 Hon drog en suck så smärtsam uti qvällen,
 Men plötsligt fick hon höra på dörren några slag,
 Det knackade så häftigt uppå tjällen.

Sankte Georg! hvilken kommer, i midnattstimman nu,
 Hu! skall jag öppna, hvem kan detta vara?
 Hon öppnade så sakta, o, fremling hvem är du?
 Hon såg en skepnad, ingen hördes svara.

Men svaret hade fallit i enkans öppna famn,
 En stor paket på armarna hon vägde,
 Försvunnen var den fremling som icke sagt sitt namn
 Och enkan tillslöt dörr'n, som lås ej egde.

Hon blåste eld i härden se'n hon paketen lagt,
 Af glädje hoppet hviskar om en gåfva.
 Men hvilken tillser enkan, hvem hafver detta bragt?
 Barmhertiga bland dödliga hon lofva.

Och nu hon öppnar fyndet, en schal var omsvept väl,
 Och fann — ett barn. Hon bäfvar och hon bleknar.
 Förtviflad, full af smärta hon sörjde af sin själ
 Och hennes uppsyn ingen kostnär tecknar.

Nu föllo strida tårar på enkans kind så blek,
 Den lille ville lösas ur sin boja,
 Mildt löste hon den späde som ändå häftigt skrek
 Och smekte, värmdde honom i sin koja.

Ur lindan föll på golftet en börs med guld fullsatt
 Tre hundra guldmynt räknar hon på bordet,
 Två bref och en förlofningsring, hon såg på denna skatt
 Och kunde knappt af häpnad få fram ordet.

Ej hade jag dig kastat du lille bort ändå,
 Fastän af fattigdom jag mycket lider.
 Jag vill dig emottaga du barn med ögon blå
 Och hoppas uppå Gud och bättre tider.

Första brefvet.

Jag beder er ömt tag mitt barn i er famn
 Och när det vid bröstet och älska min lille
 Och födelse, dato, och Robin hans namn,
 Och jag barnets moder är fröken von Wille.

Tag guldets jag skänker, I finner väl mer
 En gång uti tiden, ack tänk Er min smärta
 Han suckar min lille och gråtande ler,
 Tungt falla de tårar på moderligt hjerta.

Jag hoppas att Robin en gång i min famn,
 Skall slutas så ömt till ett moderligt hjerta,
 Men säg nu för ingen mitt adliga namn,
 Jag endast skall bära i tysthet min smärta.

Göm brefven och ringen tills Robin blir stor
 Och gif dem åt honom om grafven mig gömmer,
 De skola bevisa att ren var hans mor,
 Att han såsom brottslig mig aldrig fördömer.

Ack helsa min Robin vid mognare år!
 Han vet icke nu att mitt hjerta vill brista,
 Hans fader jag följer, men saknadens tår,
 Är bitter, därför att jag Robin får mista.

Ack var som en moder, jag hoppas I är
 I moderligt ställe, var öm mot min lille!
 Vi måste nu skiljas hur älskad han är,
 Farväl lille älskling! Maria von Wille.

Andra brevet.

Farväl fröken Wille, jag räcker min hand,
 Din fader han höjde sin dolk till mitt hjerta,
 Han sade: "för evigt jag sliter ert band!"
 Min barndomsförtjuserska, tänk dig min smärta.

Han fortfor: "två vilkor, du bof kontorist,
 Två vilkor att dö eller evigt försvinna!
 Du älskat min dotter i smyg, och till sist
 Ni redan haft barndop, och tror att mig vinna."

Drag ringen af handen du bof eller dö!
 Hon också skall svara för dotterlig lydnad,
 Hon kommer väl hem denna älskande mö,
 Hon skall snart föräras en ädlare prydnad.

En enkling på torpet med hvitt i sitt hår
 Och tyngd utaf åren, skall bli hennes maka,
 Så har jag beslutat, och icke en tår
 Får fällas, gå skynda och se ej tillbaka.

Du skapat dig lycka med henne, och stal
 Min blomma ur knoppen, till mognad knappt
 hunnit,
 Du hört mitt beslut, vik ifrån Djupadal
 Och res från vårt land innan morgon upprunnit.

Maria, min engel, vår sällhet är slut,
 Jag måste i afton på vaggande bölja,

Gråt icke min brud, jag skall blott gå förut
Och vänta bland skären om du vill mig följa.

Tag "panten" och ställ den i moderlig vård
Förlåtelse sjelf jag af honom väl bringar,
Mitt namn redan bär han, din fader är hård
Ack skynda Maria, ty tiden har vingar.

Doek måste du sjelf nu afgöra ditt val,
Vill du offra din fägring, din rikdom, din lycka
Du rika arftagerska af Djupadal,
Säg får jag som make till hjertat dig trycka.

Vi resa mot öster. Tyrolen har berg
Och vänliga dalar, der skola vi stanna,
Der skildras ju lifvet i gladare färg,
Kom snart, jag vill kyssa din sorgfria panna.

Mig hoppet än hviskar: din kärlek den är,
Så ren som ditt hjerta, du liljhvita stängel.
Ack krossa mig icke! Bland klippor och skär
Vid Blekinge kuster jag väntar min ängel.

Din Wilsson nu tecknar med darrande hand
En helsning till sonen, och-afsked med smärta!
Han är nu en länk, i oslitlegt band,
En gång skall han slutas till faderligt hjerta.

Försent.

Men vakt blef satt
 Re'n samma natt.
 Hon fick ej följa
 Sin vän på bölja.

I långa da'r
 Hon fånge var,
 Ock under tårar
 Hon liknar dårar.

Hon går omkring,
 Och ingenting
 Kan henne hindra
 Ej sorgen lindra.

Bland skog och snår
 Maria går
 Att Karlshamn hinna
 Och Robin finna.

Men vännen kär
 Han fans ej der,
 I hafvet djupa
 Hon ville stupa.

Och klagan ljud:
 Kanhända död,
 Han kanske tänkte
 Att jag blott blänkte.

Men Robin led
Hans hjerta sved.
Hvar finna åter
Min vän som gråter?

Du fria haf
Red mig en graf.
Mitt hjerta blöder
Säg är han döder?

En hand så varm
Vid frökens arm
Sig hastigt rördes,
Ett ljud ej hördes.

Hon bleknade
När hon fick se
Den fremling lille,
Det var von Wille.

Min fader god
Gif tröst och mod
Låt mig få följa
Min vän på bölja!

Du lilja smal,
På Djupadal
Der skall du blifva
Jag tröst skall gifva.

Och vagnen flög
Och sucken smög.
Hon sade åter
Min Robin gråter.

Så kom hon hem,
 Men ingen vän
 Blott tomma ställen
 Hon såg i qvällen.

Flykten.

Vid vattenfallet nära intill Ronneby stad
 Stod Maria glad en morgon innan solen rann opp,
 Och hon suckade väl tungt, men hon blickade så glad
 Ty de brusande böljorna ingåfvo henne hopp.

Som ditt brakande dån uti dess rakaste fart
 Skall mitt blod uti ådrorna framlöpa sin gång;
 Med den tanken att älskaren omfamnar jag snart
 Går jag glädjefullt framåt och jag sjunger min sång.

Du brudgum der hemma med ditt silfverhvita hår,
 Med ditt månsken på hjessan, dina hjulande ben,
 Då du långtansfull framkommer och Maria ej går
 Dig till möte i Dalen, ack, du tjusande scen!

Hon afskedshelsning vinkar åt det brakande djup
 Och Maria så långtansfull, så hastigt sig begaf,
 Att uppsöka för rymmandet sin tillredda slup
 Men hon plötsligen först stannar, böjde knä vid en graf.

Här du hvilat min mor, ack, din Maria här står
 På din grönskande graf och faller tårar på din mull.
 Hör din dotter som redan uti blomstrande år
 Utaf kärlek har fallit, ja för kärlekens skull.

Jag flyr nu från min egendom, min fader och pilt.
 Ack ditt moderliga hjerta det klappar aldrig mer,
 Men jag hoppas förlåtelse jag hafver ej förspilt
 Dina varningar och råd, ack förlåt mig jag ber.

Nu hon hastade från stranden och skutan sköts ut,
 När som solen på morgonen i öster rann opp,
 Och hon speglade sin bild i det mörkblåa djup,
 På den spegelklara ån och hon såg der en minut.

Liksom Runebergs Nadeshda hon önskade sig då
 Förutan rikedom och skönhet och adelig börd
 Att i fridsälla dalar i sitt hem hon kunde gå
 Med sin fattige älskare utan att bli störd.

I vår åldriga Nord under snöbetäckta fjäll
 Invid hemlandets stränder under himmelen den blå,
 Der med honom min Robin i det lågaste tjäll
 Skulle sällare jag vara än drottning ändå.

Om jag än ibland skogarne fick leta mitt bröd,
 Under arbete och möda de dagarna så lång,
 Vore blott vid min sida min älskare till stöd
 Skulle bördan vara ljuflig, och tiden aldrig lång.

Nu jag spåren skall följa uti fremmande land
 Tills min älskare jag finner uti någon vänlig dal.
 Ej likt Ingeborg till gubben jag räcka skall min hand.
 Han får söka efter bruden tills hans hand blifver sval.

Ack du svalkande bölja, sköna östersjö våg,
 O, du famnar väl aldrig i ditt djup min enda vän
 Nej jag hoppas han lefver, ty i drömmen jag såg,
 Hur förtjusande glädjefullt han kände mig igen.

Nu jag afskedet sänder till mitt hemland, farväl!
 Och jag vänder mig mot okända länder; tänk ändå
 Hur en smygande suck kunde följa ur min själ
 Jag som trodde mig så fast emot stormarna stå.

Nu Maria var lyckligen kommen uppå land
 Efter fyra dagars resa uppå stormande våg.
 Ingen vän var till möte med sin trofasta hand
 Men uti hennes öga stod en tår, jag den såg.

Ett lyckligt tillfälle.

Tjugofyra år från välbekanta ställen
 Vår Robin varit se'n vi honom såg,
 Och så mång år se'n fröken gick om qvällen,
 Sist for Maria uppå stormig våg.

Hon gladdes utaf spåren. Lyckan vägde
 Emellan hopp, förtviflan i dess bröst,
 Och Robin miste allt hvad godt han egde
 Förståndet mörknade, han tog ej tröst.

Ett ljust förstånd, ett hjerta och ett snille
 Vår Wilsson ägde, och ett hurtigt mod,
 Han älskade af hela själen fröken Wille
 För hennes skuld han gerna spilt sitt blod.

Hvar fans hon nu? Han anar allt och döljde
 Den suck, den tår som ville bryta ut,
 Också ett oblidt öde honom följde,
 Ty på ett dårhus hamnar han till slut.

Han var ej vild, men blott hans slöa sinne
 Som österlandets folk med hat besåg.
 Han glömde allt, blott henne bar i minne,
 Marias namn hvar stund på tungan låg.

Dock gick han fri med styrelsen och vakten
 Till slut de hårda sinnen smälte om,
 Han stundom skickades med bud i trakten
 Bemöttes vänligt hvar han gick och kom.

En afton gick han sorgfull till stranden
 Och satte sig på tufvorna nedåt
 Den bästa utsigt som der var i landen
 Och föll i känslor, föll i bitter gråt.

Han klagade, o, hvarför, hvarför flydde
 Jag ifrån henne uppå Djupadal,
 Jag kunde väntat till dess morgon grydde
 Och sparat mig och henne dessa qual.

Hvem har jag nu till stöd ack, ingen, ingen
 På hela jorden, ingen har mig kär,
 Om jag blott ägde minnets pant, den ringen
 Med båda våra namn inslutna der.

Jag måste resa till vår nord tillbaka
 Om vägen än är stängd bland is och snö,
 Jag famna skall min trogna brud, min maka,
 Jag vill i hennes armar endast dö.

Nog är jag stadd till tvång här bort i söder,
 Jag med två tomma händer står nu här,
 Ack jag vill tolka hur mitt hjerta blöder,
 Ack jag vill säga huru kär hon är.

Kanhända får jag medel till att fara,
 Tillbaka hem, af någon vänlig hand,
 Du blickar vänligt måne i det klara,
 Säg, får jag återse mitt fosterland?

Ännu en tår uppå de bleka dragen
 Man kunde tydligt se, och suckar ljöd.
 Men plötsligt uppför, som af åskan slagen,
 Fick se ett skeppsvrak, menskor lida nöd.

Hans gamla mod, hans hjelteanda vaknar,
 Till lif på nytt, sköt ut en skuta, för
 Till ödesdigra vraket, som nu saknar
 All mensklig hjälp, ty nöden den var stor.

Blott en kaptten och så en likblek qvinna,
 Han räckte dessa två en hjälpsam hand,
 Och kunde se'n på vraket mer ej finna,
 Han för med dessa två igen till land.

Kapttenen sade jag är frälst, tag gåfva,
 Se här är guld som jag nu skänker här,
 Jag måste dig och himlen troget lofva,
 Ty sista ögonblicket kom du der.

De trenne voro nu som vänner, bröder,
 Här växlades mång kärleksfulla ord,
 Men Robin ville ej till slut mot söder,
 Han vill med henne till sin kära nord.

Och afsked blef med varma tårar gifvet,
 Kaptenen rörd till afsked gaf sin hand,
 Och mindes säkert dem för hela lifvet,
 Hur lyckliga de reste till sitt land.

Nu återstod en önskan, hon var moder
 Vår fröken Wille, och hon längtar nu
 Att åter resa på de kära floder,
 (Den flod der räddning skett var Donau.)

Derför hon kände pligten mer än andra
 Att nalkas till sitt barn och fosterland,
 Och båda nu vid sidan af hvarandra
 Förenas ville med oslitligt band.

Om nu han lefver unge Robin lille,
 Så är han fyllda tjugofyra år,
 Så Wilsson sade, kanske nu von Wille
 Ej mera gifver några hjertesår.

På dessa vänner hade tidens skiften
 Strött hvitt i håren, rosor fans ej kvar.
 De lutande ren gingo emot griften,
 Ty middagshöjden öfverskriden var.

De hade lärt försaka, tåla, lida
 Som ringa tjenare förtjent sitt bröd,
 En lyckligare tid de nu förbida,
 De hoppades en fristad till sin död.

Från flod till haf går skeppen snart i sunden.
 De känna mer ej oro sorg och qual,
 De skåda furorna, de nalkas lunden
 De nalkas barndomshemmet Djupadal.

Hemkomsten.

"Och solen sjönk och qvällen kom, den milda som-
 marqvällen",
 Två fremlingar vid Djupafors sågs vandra upp till
 tjällen.
 Skogvaktarns hydda sökte de, men ack hon fans ej
 qvar,
 Dess innevånare flytt bort, men ingen visste hvar.

De sporde af en åldrig man, att hyddan hade brunnit
 Och enkan, barn och fosterson för längesen försvunnit.
 Och grefven uppå Djupadal var död för längesen,
 Och egendomen gått i arf till en oskyldig gren.

Nu egare af Djupadal var pastorn uti staden,
 En nytkläckt student bevars, som säges tagit graden.
 Hvem vet hur han den kommit åt, Maria fins ej mer,
 Den rike grefvens enda barn; han hade icke fler.

Von Wille säges det begärt få tala med adjunkten,
 Kort före döden skrefvo de och dermed sattes
 punkten.

Och friska blommor på hans mull bli lagda, men
 hvem af?
 Men pastorn vandrar deromkring och suckar vid
 hans graf.

Och fremlingarne hörde allt och på hvarandra sågo,
 Ett drag af sorg och lidande på deras kinder lågo.
 De voro Wilsson och Mari, vi kände genast dem,
 När hos den gamle gråhårsman de sporde till sitt
 hem.

Maria sade till sin vän: kom låt oss gå till kullen,
 Jag tårar ock vill fälla der uppå den tysta mullen.
 De gingo strax till staden, der de tysta boning har,
 Förlåtelse hon bad och grät: förlåt mig, o, min far.

Hon tårfullt blickade dit upp till stjernerymden
 klara,
 Ack, om jag hade såsom barn fått dö och dit upp
 fara.

Om hon sin faders ande såg deruppe i det blå,
 Jag vet det ej, men hon var glad och sade: låt oss gå.

De skulle gå i kyrkan med ty söndag var det sedan,
 Och en begrafning firades och båda hörde sedan
 En likpredikan efter sed, men när som mullen föll
 På kistan, bleknade den prest som Gudstjénsten
 nu höll.

Han började med bruten röst: "vi följt i dag till
 grafven
 En åldrig qvinna tyngd af år, som lemnat van-
 dringsstafven,

Den qvinnan var min mor, mitt allt, min vård i
 ungdomsår",
 Jag bleknade då mullen föll på kistan uppå bår.

Min makas rätta mor hon var, men också min
 hon varit,
 Vid hennes bröst jag näring fått, mot faror skydd
 befarit,
 Förutan hennes hulda vård jag kanske blifvit slaf
 På lastens väg; tack vare Gud, som denna mor
 mig gaf.

Jag som en blomsterknopp sköt fram i skogen i
 det fria,
 Jag hade ock en moder jag — nu bleknade Maria
 Och på sin Wilsson blickade, föll i hans armar ner:
 Jag har hört nog, vårt barn det är, vår son är
 pastorn der.

Maria stödd vid Wilssons arm nu ut ur kyrkan
 hastar,
 Och glädjetårar sköto fram, hon i hans famn sig
 kastar,
 Och Wilsson kände i sitt bröst hans blod slog
 dubbla slag:
 Mitt fadershjerta Gudskelef får famna son i dag.

Återseendet.

Nu gudstjensten var slut
 Och pastorn går ur kyrkan ut
 Och än mot grafven blickar.
 Nu hvilar modern der
 Som var för honom dyr och kär,
 En suck till Gud han skickar.

Inkommen i sitt rum
 Två främlingar till honom kom.
 Med blottadt hufvud frågar
 En högre st man väl böjd
 Af år men syntes ändå nöjd:
 Säg om vi tala vågar?

Ja, sitten ned, var god.
 Bjöd sjöskumspipan der hon stod
 Som var med guld beslagen,
 Mitt hus står öppet här
 Och fremlingar som gäster är.
 Säg hvad I nu behagen.

I dag jag funnit har
 Att Eder mor Er bortglömt har,
 Jag denna qvinna känner.
 Jag är en fremling här,
 Men jag vet hvar Er moder är,
 Och ängren henne bränner.

Kan Ni förlåta då?
 Vid himlens stjernor i det blå
 Jag svär hon älskar Eder.
 Hon måste vandra ut,
 Men tänkt på Eder hvar minut,
 För henne nu jag beder.

Och Eder fader kär
 Säg om Ni hat till honom bär,
 Vill Ni den brottslig döma?
 Jag känner honom väl,
 Han älskar Eder af sin själ,
 Han kan Er aldrig glömma.

Ni eger Djupadal
 Och ryktet sagt Ni eger qual
 Men har ett utmärkt snille.
 Mari ej funnits har,
 Att hennes käre son I var,
 Det visste nog von Wille.

Ett moln på pannan stod
 På kinden steg det unga blod,
 Och pastorn tala önskar. —
 Han såg väl pastorns sätt
 Men fortfor: grefven handlat rätt
 Så sant hans graf nu grönskar.

På trolldom jag ej tror,
 Men säg, hur känner I min mor,
 Hur vet Ni af allt detta?

Hvad ryktet sagt jag vet,
 Och oskulden mig gjorde het,
 Hvem är Ni? säg, berätta!

Om jag förlåtelse
 Min mor och far ej kunde ge,
 Guds ord ej skulle skina
 Då på mitt bufvud mer
 Och ingen sällhet ega mer
 Min sällhet Ottolina.

O, finge jag blott se
 Min mor och far jag skulle ge
 Mitt Djupadal så gerna
 Och visa dem min brud,
 Som jag till lycka fått af Gud,
 Hon är min lefnadsstjerna.

Vi båda skulle då
 I famnen sluta båda två,
 Vi veta hvad de lidit.
 Jag bedit för min mor
 Till Honom som i höjden bor
 Och Ottolina bedit.

Min Robin hvilket band:
 Här räckes nu din faders hand
 Förlåt mig son, jag beder!
 Din moder här ock står
 Förstummad utaf känslans tår:
 Säg få vi famna Eder?

Tegnér men icke jag
 Väl kunnat skildra denna dag
 Och glädje slutad smärta.
 Jag kan ej säga mer
 Än all den sällhet himlen ger
 Låg intill modershjerta!

Och pastor Robinsson
 Gaf åter hvad han haft till lån
 Sitt Djupadal tillbaka.
 Maria med sin vän
 Fick nu sin faders gård igen
 Och Wilsson till sin maka.

Klas och Per.

Klas på kyrkogården
 Sade till sin lekbror Per:
 "Under den grannaste grafvården
 Kom säg mig hvem som hvilar der?"

Per: Nog mins jag när han blef begrafven,
 Jag vet det nog, det är din far,
 Du gick i raden näst prestafven
 Och flor kring hatt och arm du bar.

Klas: Men din far är ju ock nedmyllad,
 Fast ingen honom grafvård gaf,

Af mången var han här ej hyllad,
Hvem ser på tiggars ringa graf?

Per: Min far han hvilar under kullen,
Min mor med tårar vattnar den,
Och på den mörka tysta mullen
En blomma helsar likt en vän.

Klas: Men hör du Per kan du förklara
Hvarför din far ej liksten fått
Med gyllne kronor underbara?
En sky af englar, hvilken lott.

Per: Det kan jag nog min stolte broder,
Du känner ej den ringes lott,
Och då du famnar samma moder,
Så gör det dig ju lika godt.

Klas: Ja far min, du, var rik som kungen
Men din fars kassa ganska klen,
Derföre var din mamma tvungen
Begrafva honom utan sten.

Per: Nej hör på Klas! hvad du kan skryta,
Men vet du hvad jag tänker jag:
Min far med din vill visst ej byta,
Ty då en gång på domedag

Guds englar blåsa upp de döda
Med thordön af basuners ljud,
Står pappa utan minsta möda,
Allt som en gloria hos Gud,

Långt innan din kan röra benen,
 Så långt inmurad som han är;
 Och vältrar ingen undan stenen
 Så lär han visst få ligga der.

Novemberqväde 1882.

Bland de fester till minnen, o Svea, du gat
 I vårt nordliga land detta år,
 Du böjt knä vid guldkonungens fridsälla graf
 Och ännu tindrar saknandets tår.

Må vi icke förglömma en son af vårt folk.
 För ett sekel tillbaka han var
 I sin linda, ett barn, denne kärlekens tolk,
 Esaias var namnet han bar.

Har hans födelsedag i november förgått
 Detta år utan fester och larm,
 Har du blundat, o Svea, och icke förstått
 Hvad han sjungit af kärleken varm?

Nej! jag hörer ditt svar, åt hans minne du ger
 Dina känslor ett friare lopp,
 Då med klappande hjerta du kärleken ser,
 Men ej vet hur den vaknade opp.

Esaias vi älska af hjerta och själ.
 Vi med tankarna sväfvade dit bort
 Till de älskade ställen han skildrat så väl,
 Och förnimma att glädjen är kort.

Med de varmaste känslor vi följa vår Kung
 Karl den tolfte i Bender, och ler,
 Då den älskade Frithiof så stolt och så ung
 Om sin brud han af bröderna ber.

Hur han sväfvade kring på det ödsliga haf
 Och for vida som jagande falk,
 Huru trogen sitt löfte han Ingeborg var,
 I sin sång kunde le, denne skalk.

Med ung Axel vi gråta. Vid älskarens bröst
 Lutar vännen Maria sig ned
 När han suckande dog och han hade ej tröst
 Huru hårdt emot döden han stred.

Gå vi upp till det höga, vid altarets rund,
 Der en skara af barn böja knän,
 Hur han tolkar de himmelska bud denna stund
 Och till himlen hvar tanke lyfts hän.

Skaldens minne är ljuft fast en lekande tår
 Vattnar grafven der blomman står röd,
 Äfven jag hafver sjungit i ungdomens vår,
 Men min sång den blef krossad och död.

Vid mitt hem har hans farfar vid åker och plog
 Brutit berg och ej bleknat dervid.

Samma år Esaias den älskande dog
 Samma år är jag född samma tid.

Se hur blommorna växa på sångarens graf,
 Esaias han slumrar i ro,
 Men hans sånger de skola ej dö, som han gaf,
 Och hans minne i norden skall bo.

Till

Folkskolelärarinnan

A. M. B—st!

Likt sångarskaran i den gröna lund
 Jag ock vill sjunga här på denna stund:
 Låt mig få tolka allas känslor här,
 Elever alla hålla dig så kär.

Lef glad och njut af lifvet många år
 O, må ej något enda hjertesår
 Intränga till ditt bröst så englarent,
 O, måtte ålderns dagar komma sent.

Din panna molnfri liksom himlen blå,
 Den rena oskuld hvilat deruppå,
 Och blicken strålade af värme fär,
 Vi värmdes af dess möte många da'r.

Den tiden vi tillsammans varit har
 O, huru kär den för vårt hjerta var!
 Vid tanken på att denna tid tog slut,
 Då brista känslorna i tårar ut.

Men ofvan molnen i ett bättre land
 Vi skola hoppas återse hvarann
 Der inga tårar skola fällas mer,
 O, måtte ingen af oss saknas der!

O, måtte himlen bli vårt mål en gång
 Bland englaskaran sjunga Lammets sång.
 Du föregår den väg med rena fjät
 Men om vi följa, Herren känner det.

Haf tack för hvarje möda för vår skull,
 O, må din framtid bli förhoppningsfull.
 Vi hoppas törnen på din väg ej står!
 Din bild den aldrig ur vårt hjerta går.

Tag mot vår önskan och vår ringa sång
 Ur hjertans djup den afsjungs mången gång.
 Förgät oss ej, gif oss en blick derpå,
 Den blicken skall till våra hjertan gå.

De känslor aldrig kallna, ack, en gång
 Jag önskar åter egna dig en sång,
 I sanning skildra tankens rena färg
 Och bringa minnen från Kristineberg.

Förtalet.

Vi känna alla till ett ord: "förtalet"
 Och huru ryktet som en ljungeld går
 En liten början flammnar upp i qvalet
 Och talas om tills allt i låga står.
 En ljungeld lik, som af en gnista tändes,
 Blef störr och störr, tills hela fält förbrändes.

Så bränns din likes hjerta, ädle broder
 För det du lägger lögn till lögn helt lugnt.
 Fick du en sådan varning af din moder,
 Att öka tadlet, ökadt, ökadt tungt?
 En inre röst ett "nej!" från henne ilar
 Och samma svar om hon i grafven hvilar.

Vi minnas sagan huru mannen sade:
 Min lilla gumma, jag har värpt ett ägg.
 Men tiger du? så pröfvade den glade,
 Hon löftet gaf och svor vid påfvens skägg.
 Re'n samma dag gick ryktet vidt och snärpte,
 Att ägg och kycklingar den mannen värpte.

Säg, skall din mun vidröra menskobenen,
 Skall så du suga dina bröders blod!
 Och han som sade "kasten första stenen"
 Hans milda kärlek aldrig du förstod.
 Lägg icke sten på börda, lägg ej smärta
 Och hatets bojor på din broders hjerta!

När dina ben bli kalla uti mullen,
 När du som jag till din förvandling går,
 När nya skaror trampa uppå kullen,
 Glöm ej din själ för domaren då står.
 Står du då ren inför Allfaders blickar?
 Och kanske här förut dig straffet skickar.

Och skall du yfvas, ädle broder svara,
 Skall dina egna brister skymmas bort
 För världens ögon, kunna de ej vara
 Ett domslut värdt, som den du dömmar kort.
 Så som du dömer, skall du dömdes blifva
 Och Gud skall säkert dig ej mildring gifva.

Du kan ej känna dina bröders smärta,
 Du kan ej veta hvilka qual han bär.
 Säg vet du hvad han lider i sitt hjerta
 Just för de fel han kanske känna lär.
 Tänk om du då hans svaga hjerta sårar.
 Ack, bittra äro nog den fallnes tårar.

En engel bär till himlen jordens böner.
 Bed för din broder, du som sett hans "grand",
 Om du hos brottslingen ej bättring röner
 Gå då till honom, tag den fallnes hand,
 Och varna mildt, som vore du en moder,
 Och tadla aldrig någon syster, broder!

Idealet.

Tankarna ha vingar och hjertat kan hviska
 Långt öfver skyarna likt vårvindar friska.
 Stannar du lyssnande, ett ljud icke hörs
 Af stormande vindar, som hjertat nu rörs.

Nej, tyst som i grafven skall allting förblifva,
 Oaktadt till honom jag detta skall skrifva.
 Till honom, till honom min själs ideal,
 Som lärde mig älska och — gråta af qual.

En ungdomlig yra och kärlekens låga
 Väl fingo de också mitt bröst genomtåga,
 Men kärlek, en kärlek af gudarna tänd
 Var hittills för mig icke dyrkad och känd.

Jag "bandet har knutit", men ändå ej funnit
 En isbelagd känsla uppvärmd eller brunnit,
 Men nu, uti hösten af lefnadens lopp,
 Har isen dock smultit, och eld flammad opp.

Till lycka i olyckan vet han det icke
 Och aldrig till honom mitt öga skall blicka,
 Men tanken har vingar och hjertat det slår
 Men ingen bland dödliga stormarna når.

Ack se hvilken hägring af moln i det höga,
 Ett gyldene landskap går upp för mitt öga
 Och skogen af rimfrost likt silfver derpå,
 O, vore jag der i det vaggande blå!

Af guld öfversålladt är skogarnas toppar,
 Och tusen små segel i skären der hoppar,
 Och vattenfall leka bland klippor och skär
 Bland lundar i saliga dalarna der.

Likt stjernskott i qvällen min tanke dit svingar,
 Dit upp i det höga, ack egde jag vingar,
 Jag sjelf följde tanken ditupp i en dal,
 Och bodde bland molnen med mitt ideal.

Der vandrar jag ostörd för världen och dagen
 Ty månen belyser de bleknade dragen,
 Der vandrar jag lycklig när midnatten går,
 Vid sidan af honom hör hjertat det slår!

Poetiska blommor i midnattens stunder
 Jag samlar i tankens beblomstrade lunder,
 Och finner jag der någon svalkande dal
 Jag blomsterkrans binder åt mitt ideal.

Här få inga ord, knappast tanken dit ila,
 Men båda i mullen vi finna vår hvila.
 Der slocknar all "skilnad", som rangen har satt,
 Der multna vi båda i grafvarnas natt.

Yfs gerna att helsas för ypperst i norden,
 Men glöm ej att en gång så famnar oss jorden.
 Och långt bortom floden vi ega ett hem,
 Der rangen och skilnaden ej fås igen.

1001847575

